

Byggevirksomheden har været standset, berører selvfølgelig Ølforbruget ikke saa lidt.

Det ærede Medlem spurgte, hvorfor jeg ikke, da jeg fremkom med en Sammenligning af Brændevinsbeskatningen i de forskellige Lande, havde givet en tilsvarende Sammenstilling for Ølskattens Vedkommende. Det kommer af, at, som det ærede Medlem jo ved, Grundlaget for vor Ølskat er saa højt forskelligt fra det, der bestaar i næsten alle andre Lande. Her beskattes nemlig som Regel alt Øl, idet man beskatter paa indirekte Maade, beskatter Urten eller Malten. Her nøjes vi med en Fabrikatbeskatning af det særlig alkoholholdige Øl, og derfor kan en Sammenligning ikke drages med nogen Nytte. Jeg har nok set Forsøg paa at gøre det, men det kan kun gøres rent tilnærmelsesvis og meget ufuldstændigt, og derfor har jeg ment, at der ikke var nogen videre Grund til at anstille en saadan Sammenligning.

Det ærede Medlem vilde gerne have en Klausul ind af samme Art som den, der findes i den tyske Tobakslovgivning, hvorefter Staten skulde forsørge de Arbejdere, der formenes at blive ledige ved Regeringens Skattelove, særlig ved Ølindustrien. Jeg kan her ikke følge det ærede Medlem. Jeg anser det for at være et ganske overordentlig farligt Princip at indføre i en Skattelov, og det undrer mig, at man har turdet gøre det i Tyskland. Men jeg tror heller ikke, at man fra Socialdemokratiets Side har fulgt det Princip med Hensyn til deres egne Forslag tidligere. Under Toldbehandlingen har man fra den Side stillet en Række Forslag om fuldstændig Ophævelse af Toldbeskyttelsen for forskellige Industrier eller en meget radikal Nedsættelse, der bevægede sig i saa store Spring, at det ganske sikkert maatte have medført, at adskillige Arbejdere i disse Industrier vare blevne brødløse. Men jeg erindrer ikke, at der fra de ærede Medlemmers Side fremkom noget Forslag om Pensionering af disse Arbejdere, eller at man i det hele taget ofrede det Spørgsmaal nogen Tanke.

Hvad Indkomst- og Formueskatten angaar, skal jeg sige til det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), som jo især kritiserede denne saa stærkt, at Skatten af Skatten, for at bruge et kort Udtryk, meget rigtig, som han formoder, er beregnet til at ville indbringe 4 pCt. af den anslaaede Skatteindtægt. Det forholder sig jo saaledes, at Statens Indkomstskatyders samlede Indtægt kan anslaaes til

670 Mill. Kr. Den samlede personlige Skat var samtidig 33 a 34 Mill. Kr. Det fører jo til ca. 5 pCt. og ikke til 4 pCt., men man har her taget med i Betragtning, at der var en meget stor Del af Kommuneskatten, som ydedes af saadanne Skatteydere, der ikke kom ind under Indkomst- og Formueskatten til Staten. Dette Moment har man ment vejede saa tungt, at man for at være paa den sikre Side — hvilket man helt igennem har ønsket — ikke turde anslaa Merindtægten højere end til de nævnte 4 pCt. Det ærede Medlem og flere andre ærede Medlemmer ønskede en meget højere Formueskat. Jeg tror, jeg kan sige, at jeg har bestræbt mig for, netop fordi det af finansielle Grunde var nødvendigt, uomgængelig nødvendigt, at lægge en ikke ringe Byrde paa Forbrugsartikler, at komme saa højt op med Hensyn til Forslaget om Formue- og Indkomstskat, som jeg har ment praktisk tilraadeligt. Man maa huske paa, at det er ikke Teorier, vi bevæge os i, men det gælder en Lov, som skal anvendes i Praksis, og man maa derfor sørge for at gøre den saadan, at den ikke vil volde alt for skrigende praktiske Vanskeligheder. Det ærede Medlem ved sikkert nok — han sagde heller ikke det modsatte —, at det her forelagte Forslag, sammenlignet med fremmede Landes Lovgivninger, er ret højt oppe, naar vi tage Indkomst- og Formueskatten tilsammen, og jeg tror ikke, man kan komme synderlig højere dermed uden at udsætte Skattens Effektivitet for betydelig Fare. Det er jo nemlig saaledes, at man ikke paa dette Omraade kan paalægge, hvad Skatteprocent man vil, og saa faa Skattebeløbet ud ganske matematisk. Det har Erfaringen vist i en Række Lande. Det har vist sig først og fremmest i Italien og i Nordamerika. Det har vist sig i meget høj Grad paa et beslægtet Omraade, Arveskattens Omraade, idet Sir William Harcourts store Forøgelse af Arveskatten i England i 1894 i de første Aar blev en betydelig finansiell Skuffelse. Vi kunne jo ogsaa tale noget med derom ved vor Arveskatte-reform af 1908. Man skal her gaa frem med nogen Varsomhed i hvert Fald. Jeg er mig altsaa bevidst at være gaaet saa højt op hermed, som jeg mener, det var uskalt forsvarligt og politisk gennemførligt.

Jeg sagde i Fjor, at jeg vilde blive nødt til at benytte indirekte Afgifter. Naar man spurgte mig om min Skatteplan, svarede jeg altid: De Skatter, vi skulde have, maa være dels direkte Skatter, dels